PROLOG

Noći su dugo ćutale bez sna, samo su reči koje nisam izgovorila ostajale da lebde nad jastukom kao nevidljive zvezde što traže nebo koje će ih razumeti.

Nekada davno verovala sam da tišina boli, da se jedino Bogu obratim da se on izmoli, i da sve će proći. I da sve ima smisla kada se neko iskreno zavoli.

– Danas znam, samoća – ona leči, ako se iskreno sebi posvetiš.

– Most sam počela da gradim onog dana kada sam zaboravila da čekam.

Od misli, od pogleda, od neizrečenih poruka u vidu pisama, i poziva…

Svakim dodirom pero je postajalo drvo, svaka suza voda. Koja se skupljala ispod mojih nogu kao dva jezera bistra. I u toj tišini, dok je sve ćutalo oko mene čula sam – njegov glas, tih i dubok, kao pesma u vetru što me doziva. Slučajni prolaznik - kao razvigor... vetrić u proleću.

Kasnije u toku dana mislila sam o tome da li je bio stvaran ili je priviđenje mog dubokog sna. Ali znam da me je naučio jednu najvažniju stvar: da između tišine i snova postoji zlatni most. Moj most snova i želja, moj most od dragog kamenja i da se njime samo ide srcem i dušom pravom.

Most moga života.

GLAS IZ TIŠINE

Te noći nije bilo mesečine. - A letnji je dan.

Samo magle. Gusta, bela kao dah prošlosti. Kao zavese niz prozore moje sobe.

Nisam spavala, ne spavam već dugo. Gledala sam u beli papir držala pero u ruci i nikako da napišem bar dve reči, bar jedan stih.

Onda na prozoru ko da vidim lik i čujem mu glas. Ni ljudski ni zemaljski, - već blag i dubok, kao da dolazi iz moje duše iz srca mog.

Nije izgovorao reči, samo slika, ali ja sam čula taj glas. Razumela sam ga. Nasmejala sam se posle toliko godina.

„Piši, bolje je pisati pisanje daje kvalitet piši ne boj se".

Piši imaš šta da napišeš, toliko godina sama, pa počni da pišeš sada. Sve je već zapisano u tebi samo pero upotrebi. A upravo sam napisala pre neki dan, pesmu o susretu, kakva koincidencija.

Kakav glas, kakav lik. A nisam ga ni dobro videla.

SUSRET

Susret je vibracija dve duše.
Što prate isti životni put –
Ne uzalud.
Već ih karma drži čvrsto,
i ne da im mira.
Dok-
romantiku sudbina im svira.

Možemo o tome pričati svašta
ali kada se dogodi –
kada se pogledi sretnu,
ne može ništa biti neprimetno.

I tada ti srce iz grudi iskače
poleti u susretu tom, znaj.
Šta je početak –
Za raj, za kraj...
Za onaj večni sjaj.

Pisala sam i maštala, maštla ali... Nisam znala ko je to bio? Da li je to još jedan čovek mojih snova,ili neki čudak što me posmatra iz daljine. Ili je moj anđeo. Moj, čuvar moj - onaj neizgovoreni deo.

- I što baš on?

Nešto je od mene sada hteo? Ili je neki učitelj poslat odozgo. Opet moj, da polako počinjem priču pričati i sastavljati život svoj.

Srce je zalupalo malo jače, ko da se znamo a samo je bio na prozoru mom, - slika.

„Ništa nije slučajno - reče glas."

Tako je sve počelo.

Most između tišine i snova.

A ja – samo obična žena sa perom u ruci i puna osećanja i snova koje vode do njega. Do onoga koji je došao baš kada teba.